

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Młodzieżowemu Ośrodkowi Wychowawczemu w J.
o ustalenie, że strony wiąże umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lutego 2012 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 20 stycznia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy, w uwzględnieniu apelacji A. K., zmienił wyrok z dnia 8 listopada 2010 r. Sądu Rejonowego w ten sposób, że ustalił, iż powód pozostaje z Młodzieżowym Ośrodkiem Wychowawczym w stosunku pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony od dnia 1 września 2009 r.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to: 1) niewłaściwe zastosowanie art. 10 ust. 4 ustawy - Karta Nauczyciela, poprzez przyjęcie, że powód będąc nauczycielem kontraktowym winien być zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony; 2) błędną wykładnię art. 10 ust. 7 ustawy - Karta Nauczyciela i art. 6 k.c., poprzez

przyjęcie, że strona pozwana nie udowodniła istnienia przesłanek z art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela, uzasadniających zatrudnienie nauczyciela kontraktowego na czas określony.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i „oddalenie roszczenia powoda”, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i „przekazanie sprawy Sądowi” do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na przyjęcie za udowodnione okoliczności do zastosowania art. 10 ust. 4 ustawy - Karta Nauczyciela, co doprowadziło do niewłaściwego zastosowania art. 10 ust. 4 tej ustawy i nieuwzględnienia przytoczonych przez pozwanego okoliczności prawnych uzasadniających zastosowanie jej art. 10 ust. 7. W ocenie skarżącego, w sprawie doszło do oczywistego naruszenia wymienionych przepisów oraz art. 6 k.c. wskutek przyjęcia, że nie zostały udowodnione potrzeby wynikające z organizacji funkcjonowania strony pozwanej, podczas gdy te „fakty prawne” wynikają bezpośrednio z wymienionych przez skarżącego ustaw, tj. z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty wraz z przepisami wykonawczymi, z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, z dnia 5 czerwca 1989 r. o samorządzie województwa i z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich wraz z przepisami wykonawczymi. Przepisy te wskazują - zdaniem skarżącego - na „prawną powinność zastosowania przy zatrudnieniu nauczycieli wychowawców w placówkach wychowawczych art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia konkretnych i powołanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie ustosunkowuje się do tak rozumianej przesłanki oczywistej

zasadności skargi ani nie wykazuje jej istnienia, ograniczając się do powołania przepisów wskazanych w ramach kasacyjnej podstawy obrazu prawa materialnego, które - w jego ocenie - zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji oraz wymienienia aktów prawnych, stanowiących podstawę funkcjonowania pozwanego Ośrodka. Podstawą wyводу skarżącego jest założenie, że z (nawet przez niego niewskazanych) przepisów tych aktów miałyby wprost wynikać konieczność zatrudniania przez pozwany Ośrodek nauczycieli na podstawie umów o pracę na czas określony. Tymczasem żadnego z przepisów, z których obowiązek taki miałby wynikać skarżący nie przywołuje, a prezentowane przez niego założenie pozostaje w sprzeczności już tylko z poczynionym w sprawie ustaleniem co do zapewnienia w arkuszu organizacyjnym odpowiedniego pensum nauczycielom zatrudnionym na czas nieokreślony. Oznacza to, że skarżący zatrudnia nauczycieli na podstawie obu rodzajów umów. Jest to oczywiste i nie narusza przepisów prawa, gdyż zgodnie z art. 10 ust. 4 Karty Nauczyciela zasadą jest zatrudnianie nauczycieli kontraktowych na czas nieokreślony, jedynie z wyjątkami przewidzianymi w ust. 7 tego artykułu, zezwalającymi na zawarcie umowy o pracę na czas określony. Ponieważ ta wyjątkowa podstawa zatrudnienia nie może być zależna od uznania pracodawcy, ale musi wynikać z faktycznych potrzeb organizacyjnych danej placówki oświatowo-wychowawczej, przeto obowiązkiem skarżącego wynikającym z ustanowionej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu było wykazanie, że zawarcie z powodem umowy o pracę na czas określony było uzasadnione faktyczną potrzebą organizacyjną wynikającą z okoliczności znanych pracodawcy już w dacie zawierania umowy obejmującej okres roku szkolnego 2009/2010 i sięgających poza ten okres (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 169/07, LEX nr 448147; z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 122/10, LEX nr 738392; z dnia 19 maja 2011 r., I PK 267/10, LEX nr 896463).

Skarżący nie kwestionuje oceny Sądu drugiej instancji, że istnienia takich okoliczności faktycznych nie udowodnił (choćby powoływał się na nie w odpowiedzi na pozew), nie wskazuje również przepisów prawa, z których okoliczności te - w jego ocenie - miałyby wynikać, a tym samym nie może być mowy o wykazaniu przez niego istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wywody skarżącego wskazują natomiast, że chodzi mu w istocie o zajęcie przez Sąd

Najwyższy stanowiska co do zarzutów przedstawionych zaskarżonemu wyrokowi w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego. Taka okoliczność nie stanowi jednak ustawowej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.